

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravištvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznani (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 64.

V Ljubljani v petek 20. marca 1891.

Letnik XIX.

Nova večina.

Levičarji so se veselili, ko se je razbila sedanja večina s propadom staročeske stranke, češ, sedaj je zanje prišel ugoden čas, da pridobé odločilen vpliv. Mislili so že, da je le vprašanje časa, kdaj da odstopi grof Taaffe.

Zaradi tega so pa tudi napeli vse sile, da bi izrinili vse konservativne ministre in sami zaseli njih stole. Pri posvetovanju z ministerskim predsednikom stavili so jako pretirane zahteve. Pred vsem so hoteli, da se Slovenci, Čehi in nemški konservativci ne vsprejmejo v novo večino, da bodo potem levičarji jedini odločilni faktor.

S precejšnjo zanesljivostjo računali so na pomoč Poljakov. Ministerski predsednik je pa precej spoznal, kam merijo vse levičarske nakane. Radi bi dosegli, da bi bila vlada le od njih zavisna, potem bi jo pa strmoglavili, kadar bi prišel ugoden čas.

Sedaj levičarji še nikakor niso gotovi, da bi jih podpirali Poljaki. Izjave poljskih vodij in pa poljskih listov nikakor niso take, da bi mogli pričakovati zveze s Poljaki. Zato je pa Taaffe Plenerja pripravil v največjo zadrego, ko mu je rekel, da je pripravljen njemu prepustiti krmilo, če je tako gotov, da ga bodo podpirali Poljaki.

Plener, ki je prej bil trd in neprijatelj, postal je nakrat mehak kakor vosek, in je obljubil, da ne bode delal prehude opozicije vladi. Vedel je namreč, da sedaj bi Taaffe morda mogel s Poljaki liberalno vladati, nikakor pa ne Plener, kajti naravnost k levičarjem Poljakom ne bi pristopili, dokler je še kaj upanja, da se sestavi konservativna večina.

Še le pozneje bi se dali pridobiti Poljaki za liberalno vlado, ko bi jo Taaffe že tako daleč zavozil po liberalni poti, da bi konservativna večina odpovedala podporo.

Poljaki liberalcem ničesar ne zaupajo, ker se je levica upirala odpisu gališkega zemljiško-odveznega dolga. Zahtevali bi od liberalcev, predno jih podpirajo, gotovo takih koncesij, da bi nemški liberalci od njih bili popolnoma zavisni.

Vsi poljski listi so pisali, da drugače Poljaki ne podpirajo levičarjev, kakor če se odrečejo gospodstvu nemške narodnosti v Avstriji in izvedó narodno enakopravnost; za tako ceno pa seveda Plener ne more prevzeti vodstva vlade in je torej rad ali nerad moral prepustiti grofu Taaffeju, da zvari novo večino.

Grof Taaffe pa kot spreten politik tudi za večino ni tako v zadregi, kakor želé levičarji. Levica se ni ojačila, kakor je pričakovala. Sama res ni izgubila dosti, pa so izgubile frakcije, na katere se je zanašala, in je torej vsekako oslABLJENA prišla iz volilnega boja. Zanesljive večine vlada pač ne more dobiti, ali večina od slučaja do slučaja jej je zagotovljena.

Vedeti treba, da bodo Mladočehi radi ali neradi Taaffeja podpirali, ali mu vsaj ne bodo nasprotovali, da le levičarjem ne pomagajo na krmilo. Z levičarji Mladočehi pač ne morejo hoditi, že po svoji preteklosti ne, kajti s tem bi izgubili vse upanje pri narodu. Taaffe se z njimi ne more pogajati, ker vé, da bi stavili vse mogoče zahteve, dovoljna pa mu bode njih podpora v sili, če mu jo bodo skazovali prostovoljno, to je, prisiljeni po političnem položaju.

Zaradi tega je pa ministerski predsednik brez skrbi lahko pretrgal pogajanja z levičarji, kajti zagotovljen si je bil večine od slučaja do slučaja. S časom bode pa Taaffe tudi zanesljivo večino dobil. Več mōž se utegne še od levičarjev odločiti, videč, da ni upanja, da levičarji pridejo na krmilo. Levičarji ponujala se je priložnost, da si pridobi vpliv na vladanje, njeni udje pa niso znali prav porabiti ugodnega trenutka, in s tem je odstranjena, nadejamo se, za dolgo, če ne za vedno, velika nevarnost od Avstrije.

Dolenjski železnici.

(Deželnega odbora kranjskega protiugovor na peticijo notranjskih občin.)

(Konec.)

Žal, da treba reči tudi o vseh drugih razpravah, s katerimi peticija pobija zmerne postavke deželne predloge, da so neresnične. Takisto se igra peticija s številkami v onih odelkih, v katerih razpravlja tovarni promet, oziroma dotične postavke deželne predloge. Tudi tukaj se kaže ista „domoljubna“ namera, vso reč v nič dejati ter uže zdaj dokazati absolutno nezmožnost, da bi nameravani železnici donašali dobiček!

Račun o dohodnosti ceni dozdevne surove dohodke iz tovarnega prometa na 420.000 gld. vsako leto. To številko pobija peticija in dohodek zniža kar na polovico. Pač bi smela tudi ona pritrditi, da premog donša izmed voznega blaga železnicam največ dohodkov. Na Dolenjskem pa je obilo premoga, zlasti se nahajajo v kočevskem okraju močni skladi rujavega premoga. Glede njega se je sklenilo med državno upravo, med Trboveljsko družbo, lastnico omenjenih premogovnikov, in med dolenjskimi železnicami znana pogodba, vsled katere bodo le te dobivale letnih surovih dohodkov po 235.640 gld. Posebno premog, to najobilnejše izvozno blago, je trdna podloga dolenjskima železnicama brez dohodkov, ki se jih je izvestno nadejati iz njegovega prometa, koprnili bi še dolgo časa na tihoma po njiju.

Kaj pa počenja peticija? — Navedeno pogodbo omenja le prav mimogrede. Seveda, ker ji ni bilo moči popolnoma zamolčati, pravi le toliko, da bode pogodba še le skleniti. In skozi in skozi jasna in bistra razlaga odsekovega poročila, ki opozarja na to, da se prva leta vendar le in navzlic pogodbi za dobavo premoga utegne primeriti, da bode treba prispevka iz deželnega poročstva, ta popolnoma stvarna razprava se zlorabi in krivo razlaga, in peticija stika z nekaterimi medlimi in praznimi vsakdanjimi izreki ter neumestnimi klicaji okoli sklenene pogodbe, da bi nje korenito važnost in z njo zajamčeno varnost, brez katere bi dežela pač nikdar ne bila prevzela poročstva, kar utajila.

Ob tako vestni in nepristranski presoji dohodnosti, seveda ni čudno, če peticija kar nič ne omenja tistih tovarnih voženj, katere bodo brezdvomno nasledovale, kadar se odpro kočevska premogovišča in se začne promet s tako zvanim zasebnim premogom. Ali ker je bilo na vsak način dokazati, da železnica ne bode donašala dobička, kaj pa da potem ni bilo mesta takim preudarkom, naj bi si bili sami na sebi še toliko primerni in stvarni. Če torej peticija najvažnejši promet izmed vseh prometov, namreč premogovni, tako prezira, ni se čuditi, ko druge postavke o dohodkih preresetava na tak način, ki sili pozna-

valca dežele na smeh. Tako je bilo lesa in oglja za 4004 vagonov precejšenega, peticija pa šteje le kakih 2000 vagonov tega blaga, in toliko le za pet let, potem pa bode po nje mnenji tudi ta tovarni promet naglo pojemal.

Ali preračunjeni dohodek se opira na istino, da prejmlje južnoželeznična postaja Rakek, kateri daje največ tovarne vožnje dolenjski lesni promet, več nego dvakrat toliko tovarnega blaga. Zatorej postavljena številka gotovo ni prav nič pretirana zlasti ako pomislimo, da vozijo z dolenjske strani les na Rakek le iz gozdov političnega okraja kočevskega, večina drugih dolenjskih krajin pa mora ubirati druge prometne poti. Temu nasprotuje peticija z nekakim silnim lokalnim znanjem. Kakšno pa je to znanje, kaže najbolje trditev: „Gozdovi kmetovski so skoraj do cela posekani.“ Po organih gozdnega nadzorstva pa je lahko dokazati, da so posebno kmetovski gozdovi v velikolaškem in ribniškem okraju, kateri hodijo tu pred vsem v poštev, prav neobičajno „celi“ ter imajo zategadelj kakor tudi zaradi goste rasti svoje nenavadno veliko prometno vrednost.

Nadalje našteva peticija grajščinske gozdove ob kočevski progi, pa tudi o njih ne ve veliko laskavega povedati ter zopet pretira po svoji navadi. Pri tem pa je prezrla — nalašč kali? — baš najlepše gozdovje, ki je ima Kranjska sploh in preko katerega pojde ravno železnica, namreč gozdovje grajščine Orteneške. Kar je drugega gozdnatega sveta po Dolenjskem, pozabila ga je tudi, a vendar je znano, da ima n. pr. politični okraj novomeški sam nad 78.000 oral gozda. Omenjamo le velikanskih gozdov gorjanskih, roških, posteriških in soteških. Ali ti niso nikjer naštet, kakor tudi ne širni, deloma pravilno oskrbovani gozdovi mokrnoškega in kostanjeviškega sodnega okraja, iz katerih bodo najbrže tudi — vsaj z večine — lesne pridelke dovažali do dolenjske železnice.

Glede na te istinite razmere in ko peticija tako očitno prezira vrednost lesnega tovarnega prometa, pač ni potrebno razbirati njenih tarifno političnih ekskurzov. Tarif bode itako še le določiti. Recimo, da bi se z ozirom na narodnogospodarske koristi znižale tarifne postavke ter bi vsled tega zmanjšali se dohodki pri kateri poziciji, ali pri tem ne smemo prezreti, da račun dohodnosti ceni domnevni čisti dohodek na 275.000 gld., vsled sklenene pogodbe za dobavo premoga pa bode zadostoval veliko manjši dohodek iz drugih prometov, da ne bode treba deželi plačevati poročstvenih doneskov.

Takisto ni vredno ugovarjati ostalim trditvam. Če spisatelj peticije hladnokrvno trdi, da je „znana resnica“, „da se rogata živina, ako je zdrava in kreпка, tudi po krajih, koder drže železnice, ne razvaža po njih, ampak jo ljudje gonijo peš“, kamor je namenjena, onda je brezuspešen vsak ugovor. Po prašni cesti v bližnji trg stopicajoči voli — to je torej podoba, v kateri si peticija predočuje umno vravnano živinsko kupčijo. S takimi nazori se pač ni resno baviti!

Pa ako bi tudi vzeli številke peticije v podlogo, vendar je očitno, da bi tudi potem deželi ne grozila tolika nevarnost vsled prevzetja poročstva.

Čistega dohodka računi peticija 18.650 gld., k temu pa je prišteti dohodek iz pogodbe za dobavo premoga s 235.640 gld., tako da bi bilo še vedno 254.290 gld. na razpolago za obrestilo in poplačilo prioritet in bi dežela k vsakoletnemu v ta namen

potrebnemu deležu s 296.953 gld. prispevala le po 42.663 gld. — da bi pa ona vsaj čez nekoliko let železničnega obrata dobila vračilo, pritrdili bi morali petentje sami.

Če torej nekoliko natančneje razbiramo vsebino peticije, ki se je s toliko reklamo in z najhujšim vznemirjenjem prebivalstva razširjala po deželi, razpršé se dokazi njeni v nič. Le nekaj jej preostane. Nje očitna namera, ki je ni moči prikriti z nobeno frazo! Kdor ruje s takimi razlogi zoper kako nameravano železnico, njemu je malo mar, na kakšen način bi se železnica napravila, glavna namera mu je, da izpodbije nje gradnjo samo ter jo prepreči s kakoršnimi koli sredstvi. Jeli mogoče misliti, da bi visoka vlada odobrala tako postopanje ter pospeševala take namere, nasprotujočestem najvišji potrditvi deželne zakonodaje? Stem bi prav v živo oškodovala ne le dežele kranjske gospodarske koristi, vzbudila nenavadno viharo gibanje, zlasti po Dolenjskem, ampak spravila bi tudi ustavno načelo prav resno v nevarnost. Kajti ne brez prevdarka, ne lahkomišelnosti je, visoki deželni zbor vojvodine Kranjske odločil se za zakonov načrt, ki ga pobija peticija. Visoka vlada sama je v poročilu o nagibih v vladni predlogi gledé privolitve in pogojev za gradnjo dolenjskih železnic pokazala deželniemu zastopu, da je poročstvo za obresti prioriteta dolga tista pot, po kateri se nameravani železnici najlaže in najprimerneje izvedeti. In to pot je bilo moči nastopiti z njeno uslužnostjo pri sklepanji pogodbe za dobavo premoga, in vsled tega, ker se je ta pogodba ugodno sklenila, zmanjšala se je v resnici nevarnost deželne izgube. Visoki deželni zbor pa je vse okoliščnosti natančneje in najkorenitneje pretehtaval in po temeljitejšem predudku slednjič se uveril, da je ne le za gradnjo železnic, ampak tudi za deželno gospodarstvo prikladnejše, če dežela prevzame poročstvo. Načrt zakona je vis. dež. zbor sklenil z vsemi proti trem glasom, torej skoraj soglasno. Zdaj naj bi se pa ta sklep uničil, namera visoke vlade in pa zakonitega deželne zastopa pokopala vsled peticije, katere ničevnost je pač dovolj dokazana!

Ugoditi peticiji je nemogoče iz stvarnih razlogov, ker to bi bilo toliko, kolikor uničiti tisto zakonito oblast, katero ima pravico zahtevati svobodno voljeno deželno zastopstvo v javnem življenju.

Podpisani deželni odbor pričakuje zatorej popolnoma mirno skorajšnje rešitve te reči, prosi pa slavno c. kr. deželno predsedstvo, naj blagovoli visokemu ministerskemu predsedstvu predložiti najudanejšo prošnjo, da priporoči deželni zakon o poročstvu čistega dohodka za dolenjski železnici kar najpreje mogoče v najvišjo potrditev.

V Ljubljani, dne 19. februarija 1891.

Deželni odbor kranjski.

Pravda Einspieler-Foresti.

Iz Celovca, 15. marca.

Znano je našim bralcem, kaka nesreča se je zgodila lani dne 24. julija Podkloštom o priliki prvotnih volitev za deželni zbor. Po končani volitvi so šli slovenski volilci na vrt Danielove gostilnice in se tam razgovarjali in nedolžno razveseljevali. Prišli pa so za njimi štirje liberalni volilci, začeli se prepirati z našimi, in naposled je prišlo do tepeža, pri katerem je bil liberalci Miha Šojer z nožem zaboden, da je kmalu potem umrl.

Liberalci so kmalu zagnali strašen krik, posebno po svojih časnikih, brez vse dokazov so trdili, da je bil Šojer od Slovencev zaboden in da je zlasti župnik Einspieler vsega kriv.

Sodnija je stvar dolgo preiskovala, pa, žalibog, morilec ni mogla najti.

Obtožen je bil sicer trgovec M. Ulbing, pa porotniki so ga morali oprostiti, ker njegova krivda se ni dala z ničem dokazati.

Ista preiskava in pravda pa je tudi dokazala, da je župnik in poslanec g. Gregor Einspieler čisto nedolžen pri tej nesreči, kar potrjuje tudi javna izjava državnega pravdnika v Celovcu.

Liberalci Podkloštom so pa župnika precej obsodili v svojem srcu, čeravno sami niso bili priče pretepa. Ko je prišel vrednik Foresti v Podklošter, napovedali so mu to, kar se je po vasi govorilo med liberalci; Foresti je vzel vse za resnico, kar koli je le ne ugodnega zvedel o župniku in kar

so trosili ljudje, ki so bili in so še župniku sovražni, pa saminiso bili priče poboja.

Na taka poročila oprt je spisal grozovit članek proti župniku v svojem znanem listu „Deutsche Allg. Zeitung“. Govoril je o „političnem umoru“ in župnika naravnost dolžil, da je on kriv umora. Z groznimi psovki je pital župnika in slovensko stranko, župnika sumnil hudobnih namenov, dolžil ga brezsrčnosti na podlagi lažljivih poročil, očital mu zanemarjanje dolžnostij itd.

Kako predrzno in brezmejno surovo in razžaljeno je bil članek spisan, naj razvidijo č. bralci iz sledečih psov, ki se v članku nahajajo: „Blutfrüchte der Einspielerischen Hetzpolitik“, „der Mord von Arnoldstein“, „moralischer Mörder“, „intellektueller Urheber des Mordes“, „verantwortlich für die That“, „Hetzer im Talar“, „zu Gewaltthätigkeiten und zum nationalen Kriege hindrängend“, „roher Hass gegen Andersdenkende“, „abscheuliches Getriebe“, „kampfwüthige Hetzversuche“, „giftspeiende Aufsätze des „Mir“, „berüchtigter Hetzer“, „Prediger des Deutschen Hasses“, — „Entweihung der Kirche und Kanzel“, „niederträchtige Wühlarbeit“ i. t. d.

Nadalje je po krivem obdolžil župnika, da zabodenega Šojerja ni hotel v sv. olje djati, čeravno je župnik tekel, ne samo šel, ko so ga poklicali. Tudi mu je očital, da nalašč ni pustil mrtvaškega zvončka zvoniti in s tem pokazal svojo brezsrčnost.

Na ta „brandartikel“ je mislil župnik iz začetka samo s popravkom odgovoriti. Rodoljubi pa so se posvetovali in rekli, da za tako predrzno žaljenje časti navaden popravek ne zadostuje. Čeravno se je bilo bati, da pravdo zgubimo, ker so liberalni listi s svojimi lažljivimi in ščuvalnimi poročili razburili vse Nemce zoper nas, in je bilo tedaj mogoče, da bo ta splošna nevolja vplivala tudi na porotnike, — vendar je zahtevala čast g. Einspielerja, da vrednika Forestija pozove pred sodnijo.

Tožnik je naprosil za svojega zastopnika slavnogoznanega dunajskega odvetnika g. dr. Porzerja. Ta je z ozirom na umetno narejeno razburjenost v deželi prosil za to, naj bi se pravda dognala pred kakim drugim porotnim sodiščem, pa ta prošnja ni bila uslišana. Tako je prišla tedaj stvar pred celovške porotnike dne 11. marca t. l. Vršila se je tako:

Obravnavo je kot predsednik vodil višje deželne sodnije svetovalec g. dr. Heiss. Tožnika je zastopal g. dr. Porzer z Dunaja, zatoženca pa g. dr. Abuja iz Celovca. Prisoten je bil tudi tožnik.

(Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. marca.

Notranje dežele.

Državnozbornske volitve so jutri končane, ko volijo najvišji obdaščenci v Dalmaciji. V spletskem mestnem okraju je pri volitvi za državni zbor izvoljen Hrvat Borčić s 793 glasovi, njegov nasprotnik dr. Blaž Matijević dobil je 764 glasov. Poslednji je Srb in so zanj glasovali tudi Italijani. V zaderski mestni skupini je izvoljen Šupuk s 1018 glasovi, Lapenna je dobil 723, Vidović 71 glasov.

Nova večina. Pogajanja z vodjami raznih strank še niso končana in se bodo nadaljevala, ko se snide državni zbor. Levičarski listi trdijo, da se bodo pogajanja vsekako nadaljevala in to zaradi tega, ker sami to želé. Levičarji bi namreč že radi vladi marsikaj odjenjali, da le ne pridejo v opozicijo.

Vnanje države.

Moskovski generalni gubernator. Knez Dolgorukov baje ni rad sam odstopil od generalnega gubernatorstva, temveč so ga odstavili. Mož je baje imel take zveze s trgovci in zalagatelji, da ni bil več popolnoma neodvisen, kakor je zahtevala njegova služba. Pospeševal je posebno židovstvo. Mnogim židom je celo v nasprotju z veljavnimi zakoni dovolil nastaniti se v Moskvi. Mož je baje bil židom naklonjen, ker so bogati židje za njegovo naklonjenost z darovi se mu skazali hvaležne. Generalni gubernator je šel celo tako daleč, da je v Peterburgu navsvetoval neko spremembo vladne sisteme, ki bi bila v prid židovstvu. To je pa dalo povod, da se jeli poslovanje njegovo bolj opazovati in so ga odstavili.

Španija in Nemčija. Nemčija je proglasila protektorat nad Providenčnimi otoki, španska vlada pa temu ugovarja, trdeč, da omenjeni otoki pripadajo h Karolinskim. Obrnila se je do papeža, da bi posredoval, ker je 1885. leta bil razsodnik in je Karolinske otoke bil prisodil Španjski.

Italija. V italijanski zbornici predlagal je Bonghi, da se vse mejnarodne pogodbe, s katerimi se nakladajo državi kake žrtve, predložé parlamentu. Ta predlog je naperjen proti trodržavni zvezi.

Princ Jerome Napoleon. Po poročilih iz Rima umrl je princ Jerome Napoleon. Svojo oporoko je princ izročil petim različnim osebam, da se torej nikakor ne more zatreti. Sedaj se bodo bonapartisti na Francoskem lahko zjedini vsi za princa Viktorja. Posebnih nâd pa sedaj ta stranka ne more imeti, ker se kaže, da se je bonapartizem v Franciji že precéj preživel, poleg tega pa baš tej stranki primanjkuje denarnih sredstev. Republikanski listi zatorej smrti princa Napoleona ne pripisujejo posebne važnosti, nekateri pa celó mislijo, da se bodo demokratski elementi bonapartističke stranke sedaj pridružili republikancem.

Francija. Komisija francoskega senata za pretresovanje razmer v Algiru je izvolila za predsednika Ferry-ja. Kak bode vspeh posvetovalj te komisije, če jej bode ta prijatelj židov in oderuhov predsedoval, si lahko mislimo.

Madagaskar. Na Madagaskaru so bili neredi. Domači vladi se je pa posrečilo, da je napravila red, predno so Evropeci kaj škode imeli.

Avstrija in Chile. Dogodki v chilski republiki so bajé tudi našo državo zamotali v velike neprijetnosti. Chilská vlada je nekda odtagnila eksekuturo avstro-ogrskega konzula v Valparaisu, Linuichu, in ga potem iztirala. Odprla je namreč pisma, namenjena avstrijskemu konzulatu, in se iz njih preverila, da je konzul v zvezi z ustajniki. Opravičevati se pač ne more, da je konzul kako podpiral ustajnike, kar je pa storil gotovo brez vednosti avstro-ogrskega ministerstva vnanjih zadev, samo iz lastnega nagiba. Še manj se pa more opravičevati, da se je vlada predrznila odpirati pisma, namenjena avstrijskemu konzulu, to je proti mejnarodnemu pravu. Žalostno je, da Avstrija sedaj nima v chilski državi nobenega zastopnika, in to v tako kritičnem času. Kdo bode branil koristi tamošnjih avstrijskih podložnikov?

Izvirni dopisi.

Dobrova, 19. marca. Ne dá se popisati, kako grenko nas je zadela zares žalostna pretresljiva novica, ko smo dobili v torek zjutraj iz Ljubljane, da je plemenito srce preblagorodnega gospoda deželne glavarja dr. Josipa Poklukarja — nehalo biti!

Dasi smo bili dobro podučeni o stanju njegove bolezni — vendar je ta vest vsacega grenko iznenadila in zbolela v dnu srca. Pokojni dostojanstvenik namreč ni bil nam le deželni glavar, ampak s ponosom ga smemo in moremo imenovati svojega. Že kot mali deček je najraje bival tu na Dobrovi pri svojem stricu, tedanjem župniku č. g. Jožefu Poklukarju, ki je tu župnikoval od l. 1836—1857. Leta 1875. menda je kupil gospod doktor tukaj precej posestva in zidal koj pod cerkvijo vili podobno hišo z gospodarskim poslopjem vred. — Tu v prijetni tihoti, obdani od zelenega senčnatga gozda ter v obližji farne, romarske cerkve matere Božje, katere posebni častilec je bil — je prebival najraje z blagorodno svojo gospo Aleksandrino. Še potem, ko je bil imenovan in od presvetlega cesarja potrjen deželni glavarjem, se je tako težko, da — s solzami ločil od priljubljene mu Dobrove. Imel je pa tudi v bolezní vedno srčno željo, da bi toliko okrevail, da bi se mogel povrniti na Dobrovo nazaj. Pa — Bog ga je hotel imeti.

Ni namen tem vrsticam, da bi podal častitim bralcem životopis njegov. Tega napisati obširneje ne bode težko. S temi vrsticami sem hotel le izraziti trpko žalost, katera je prevzela vse farane radi njegove prezgodnje smrti. Le mimogredé bodi tu omenjeno, da je bil lep vzgled pobožnega kristjana in blagega domoljuba. — Lepa kakor solnce je na visokopostavljenih možeh čednost-pobožnosti. In v tem obziru bi bilo pokojniku težko najti vrstnika. — Kako goreč častilec Matere Božje je bil, pričujejo lepe sohe Marijine. Ena stoji na balkonu njegove hiše in druga pri vhodu na pokopališče, izpod katere teče blagoslovljena studenčnica. „Kedor mene spozna pred ljudmi, tega bodem tudi jaz spoznal pred svojim nebeškim Očetom.“ Teh besedi Gospodovih se je menda pokojni večkrat spominjal in zato tudi vsako velikonoč veliki četrtak v navzočnosti ljudstva s preblago gospo vred prejel v farni cerkvi velikonočno sv. Obhajilo v veliko spodeudo navzočih vernikov. Ni je bilo nedelje, da bi bil pokojni zamudil nedeljsko službo božjo. Ako mu čas ni ob 10. uri pripustil, prišel je zjutraj. Kako plemenito je bilo njegovo domoljubje! Ni imel navade, da bi s praznimi frazami kazal in prodajal svoje domoljubje, je pa zato tembolj na tihem s peresom, besedo in dejanjem delal za domovino. In za marsikak dar, ki je padel Kranjski z bogate dr-

žavne mize, imamo se zahvaliti ravno pokojnemu Poklukarju. Kako lepa je bila njegova ponižnost! Vsakemu je rad pomagal s svetom ali dejanjem, ki je pri njem pomoči iskal. Ni ga bilo človeka, da bi ne bil on imel zanj prijazne besede. In — dasi sedaj tako visoko odlikovan — ostal je še vedno isti ponižni dr. Poklukar. Ponižnost njegova je bila le še toliko večja. Večkrat je zatrjeval, da k njemu vstop ni nobenemu še tako priprostemu človeku za-
branjen, kakor res ni bil.

Za njim žaluje vojvodina Kranjska, žaluje pa še posebej tukajšnja farna občina. Ko se je občanom ob desetih sv. Jožefa dan v cerkvi v misel vzelo, kaj da so zgubili, bilo je glasno ihtenje po cerkvi. Njegovega pogreba se je gotovo približno četrtnina tukajšnjega prebivalstva vdeležila, obadva duhovnika in učitelja. Bog naj potolaži blago njegovo soprogo. V tolažbo naj ji bo to, da za njim toliko sre žaluje. Pokojnemu pa kličemo potrtega sreca:

Le v pokoji zdaj počivaj
Truplo v krilu maternem,
Duša pa veselje vživaj
V raji tam pripravljenem!

(Slomšek.)

Iz Horjula, 16. marca. Dne 15. t. m. ob 3. uri popoldne je imel potovalni učitelj in tajnik c. kr. kmetijske družbe kranjske gospod Avgust Pirc kmetijski pouk v tukajšnji šolski sobi. Oznanjeno je bilo z lece, naj se gospodarji vdeležijo tega nauka. In res se je sešlo toliko poslušalcev, da je bil odločeni prostor premajhen, ter so morali še nekateri v veži ostati. Okoli 200 oseb je bilo v sobi in v veži in so zunanji ravno tako dobro slišali, ker je gospod jako glasno predaval. Po lepem pozdravu in uvodu prišel je gospod tajnik jako razumljivo in mikavno razlagati o poljedelstvu, živinarstvu in sadjarstvu. Povedal in razlagal je, kako naj se orje in zemlja obdeluje, da bo več rodila kakor nekdanj, ker razni stroški in davki razne vrste vedno rastejo, da bo tako tudi dohodek večji. Posebno je tudi priporočal, naj se skrbi, da se bo le pravo, dobro in čisto seme v zemljo dajalo. Ker je cena žitu vedno nižja, naj se s pridelovanjem žita nekoliko skrči, pa skrbi, da se bo toliko več detelje itd. pridelovalo in se moglo kaj več in lepe živine rediti. Jako toplo je gospodarjem priporočil oplemenje krav, krmljenje, snago, popisal je dobra znamenja in lastnosti dobre krave mlekarice, kakor tudi notranjo sestavo prebavil teleta in krave. V vsaki imenovanih točk je vedel tako lep pouk dati, da so se ljudje kar čudili. Za lepe krave dobé se vedno lepi novi, posebno zdaj bolje kaže, ko je meja v Nemčijo odprta; nasprotno se pa za krave, ki so take, da bi lahko klobuke na nje obešali, le malo denarja strži. Dalje je priporočal tudi sadjarstvo, da naj vsak prostor, kateri ne bi bil na škodo poljskim in drugim rastlinam, zasadijo s sadnim drevjem. Oskrbovanje s sadnim drevjem daje le malo dela in truda, pa se mnogokrat dobro splača. Marsikateri krajecar se lahko za sadje dobi ter kak davek poravnava, pa tudi za dom precej odleže. Ako je dovolj sadja, lahko se tolkovec naredi, ki je pač bolj poštena in zdrava pijača, kakor nesrečno, škodljivo žganje.

Le nekaj minut manj kakor 2 uri je gospod neprenehoma govoril, pa je bila skozi ves čas velika tihota, dokaz, da je bil pouk zelo mikaven in poučljiv. Ko sem pozneje marsikaterega vprašal, če ima kaj ovreči, ali bo potrdil, je slehern rekel, vse je res. Upati je, da je marsikatero seme padlo na dobro zemljo ter ta pouk ne bo brez uspeha ostal. Glas čul se je potem le ta, da bi gospod še kmalu prišel ter nas kaj v osuševanju senočet podučil in svet dal.

Naj mi bode dovoljeno, da gospodu tajniku in potovalnemu učitelju za jedrnat, čvrsti, krepki, razumni, koristni in obširni govor ter za vso skrb in ves trud tukaj v imenu kmetske podružnice izrečem najpristranejšo zahvalo z željo, da svojo obilno skušnjo in vednost še dalje razširja v prid in korist kmetškemu ljudstvu.

Po končanem predavanju ostali so člani kmet-ske podružnice še v sobi, kjer se je vršila volitev odbora. Naslednji gospodje in kmetovalci so bili v odbor zvoljeni: Franc Dolinar, župnik, predsednikom; Ivan Pokorn, učitelj, tajnikom; Janez Čepin in Matej Šusteršič iz Horjula, Janez Stanonik iz Samotarice in Lorenc Škol iz Zaklanca, odborniki.

Iz Zagreba, 15. marca. Čitateljem „Slovenčevim“ je dobro poznata madjarska železniška politika. Vse njihove železnice so tako izpeljane, da se vse osredotočujejo v srecu Ogrske, v Budimpešti, brez vsakega obzira na druge kraje. Posebno je v tem pogledu

izkusila Hrvatska to mačehinsko ravnanje, kajti tukaj so se zidale železnice večidel tako, da so v korist Budimpešti ali pa Reki, na prospeh hrvatske trgovine se ni centralna vlada mnogo ozirala. Vendar pa imajo kraji, skoz katere so izpeljane železnice, vsaj nekakošno korist. Ali pri nas so predeli, ki so popolnoma oddaljeni od ostalega sveta, še bolj nego vaša Dolenjska, kjer imate vsaj nade, da doboste železnico, pri nas pa še celó nade nimamo več. Vsa jugozapadna Hrvatska je zapuščena v tem pogledu, skoraj bi mogli reči, pozabljena zemlja, kjer se je udomačila v novejšem času največa revščina. Senjska trgovinska komora je v temeljitej predstavi razjasnila ogrskemu ministru za komunikacije potrebo železnice iz Ogulina v Knin, ali pa iz Senja v Bihač, ker bi te dve progi tem krajem neizmerno mnogo mogli koristiti, kajti ogromne večstoletne šume se tukaj nahajajo, katere bi se mogle posekati in les izvoziti, dočim zdaj gnije po dolinah radi pomankanja vsakih občil.

Pa tudi železne rude so v teh krajih v izobilju in pa izvrsten premog. To predstavko je tudi zagrebška komora podprla; ali vse je bilo zastoj! Minister Baroš, ki je, kakor se vidi, poseben prijatelj Hrvatske, odgovoril je čez 8 mesecev na obe predstavi, da on sploh ne misli na zidanje omejenih železniških prog, kajti oni niste nikjer navedeni med onimi progami, ki se imajo zidati na troške države. Da bi se zidale železnice v Hrvatskej na državni trošek, to se še misliti ne more. Mogoče je, da oni dve progi niste navedeni med ostalimi progami, kajti Madjari snujejo zakonske osnove o železnicah sami, pa so jih tudi prav lahko izpustili. In tako ostane celi kraj tudi še nadalje brez vsake zveze z ostalimi zemljami. Pa ravno ta del Hrvatske zasluži, da se zanj nekaj stori. Iz teh krajev je v poprejšnjih časih, ko je bila še granica, dobivala država najboljše vojaške čete, kajti prebivalci so bili takrat še čvrsti in jaki, kar pa se dandanes ne more več o njih trditi. V Liki so bili nekdanj največji ljudje, zdaj jih je že malo takih, kajti vsled velike bede narod kaj hitro gine. Je pa tudi beda silna v teh krajih. Letošnjo zimo na pr. so morali plačevati cent mrve po 6 gld., dočim jo je mogel dobiti, kjer je železnica, dosti celó po 80 kr. Pa tudi hrana za ljudi se je neizmerno podražila, kajti cela dva meseca so bili ti ljudje od ostalega sveta odcepljeni, čeravno so si morali sami ceste snažiti. Dokler je bila krajina, skrbela je vojaška uprava za te kraje zares prav dobro, ter se celó za najslabših letin ni nikdar tako težko živelo, kakor zdaj v ustavnej državi, ki nima usmiljenja za trpeči narod.

Sevéda so pri vsem tem krivi tudi naši poslanci v Budimpešti, ker ne zahtevajo dosti resnobno pomoči za svoj narod. Če se večkrat trka, konečno se vendar-le odpre. Dolžnost je tedaj v prvem redu za poslance, da se javno zglasijo v takih zadevah ter zahtevajo, da se po pravici delijo podpore za vse prebivalce iste države. Posebno pa bi to mogoče bilo za bivšo krajino, kjer obstoji tako zvana krajiška zaklada, iz katere se upotrebljuje denar za razne investicije. Hrvatskim državnim poslancem bi moralo vendar poznato biti, kje se imajo železnice zidati, ter se po tem odvažno zavzeti, da se uvrsté med takšne v državnih osnovah, potem ne bi mogel minister komunikacije tako odgovoriti, kakor je odgovoril minister Baroš zagrebške in senške komora. Kdor se za svoje zavzame in svoje pravice brani, ta gotova sčasoma nekaj dobi, četudi po dolgotrajnej borbi. Če se pa nobenkrate ne zgasi, pozabi se navadno nanj in na njegove zahteve. In tako se je zgodilo tukaj, ker se hrvatski poslanci niso zavzeli za omenjene zadeve.

Dnevne novice.

(Deželni glavar dr. Poklukar †.) Krasne vence so položili na krsto prijatelji in društva s trakovi in naslednjimi napisi: „Trgovska in obrtniška zbornica — Svojemu predsedniku!“, „Državni poslanci slovenski — Svojemu dragemu tovarišu!“, „Velezslužnemu deželnemu glavarju in prijatelju! — Deželni predsednik.“, „Mestna občina Kamnik — Svojemu bivšemu poslancu!“, „Slov. del. pevsko društvo „Slavec“ — Zvestemu članu!“, „Matica Slovenska“, „Zadnji pozdrav! — Cestni odbor Logaški.“, „Zvestemu prijatelju! — Rodbina Pleško in Pakič.“, „Občina Bled v sožalje — Svojemu deželnemu glavarju!“, „Ljubljanska čitalnica — Odličnemu članu!“, „Komisija za pogozdovanje Krasa

Svojemu velečenjenemu predsedniku!“, „Murnik — prijatelju!“, — „Deželni uradniki — Ljubljenemu glavarju!“, „Deželnega zbora kranjskega narodni poslanci tovarišu!“, „Kranjsko obrtno društvo v Ljubljani.“, „Močvirski odbor — Svojemu odborniku!“, „Deželni odbor kranjski.“, „Dem Unvergesslichen! Von seinen Schwägerinnen.“, „Familie Hönigschmid.“, „Staremu prijatelju, uzornemu rodoljubi — Rodbina Pfeifer.“, „Mestna občina ljubljanska — Svojemu državnemu poslancu!“, „Rodbina Janko Kersnik.“, „Brat in sestre — Nepozabljenemu bratu!“, „Die deutschliberalen Landtagsabgeordneten.“, „C. kr. kmetijska družba — Svojemu častnemu članu!“, „Telo-vadno društvo „Sokol“ — Svojemu nepozabnemu članu!“, „Osebjé Blaznikove tiskarne.“, „Kmetijska šola na Dolenjskem.“ itd. — Posebno krasen je bil venec, katerega je poklonil pokojniku dolgoletni priatelj preč. g. kanonik Klun. — Pogreb je bil večeraj popoldne ob 5. uri jako veličasten. V deželnem dvorcu je prevzvišeni gospod knezoškof blagoslovil truplo ter spremil krsto v stolno cerkev, kjer je opravil običajne mrtvaške molitve. Predno so vzdignili krsto, zapeli so pevci „Glasbene Maticé“ in društva „Slavca“ žalostinko „Blagor mu!“ Spreveda se je vdeležilo na tisoče ljudstva iz Ljubljane in z dežele. Na čelu so šla gasilna društva ljubljanska, postojnsko, viško, šišensko, šentviško in lukaviško, dečki iz sirotišča, gojenci Alojzijevejša, društvo rokodelskih pomočnikov z zastavo, „Sokol“ z zastavo, „Slavec“ z zastavo, čitalnica in rokodelsko društvo iz Št. Vida z zastavama, deputacija iz Gorij z zastavo, nositelji raznih vencev, oo. frančiškani, duhovščina s prevz. knezoškofom. Za krsto so se uvrstili sorodniki, deželni odbor in skoraj vsi deželni poslanci, na čelu jim deželnega glavarja namestnik baron Apfaltrero, deželni uradniki, gospod deželni predsednik s svetovalci in uradniki, načelniki in uradniki cesarskih uradov, G.-M. Schilhavsky z mnogimi častniki, duhovščina iz Ljubljane in z dežele, deputacije iz Idrije, Cerknice, Kranja, Novega Mesta itd. Iz stolnice, kjer so pevci na koru zapeli drugo žalostinko, vodil je spreved mil. gospod stolni prošt dr. Klofutar na pokopališče pri sv. Krištofu. Na stotine občinstva stalo je ob straneh po ulicah do pokopališča, kjer so položili truplo v rodbinsko rakev. Pevci so zapeli žalostinko „Nad zvezdami“. Pogreb je pokazal, da je bil dr. Poklukar od vseh stanov in strank spoštovan. Večen spomin vrlemu možu, mir in pokoj njegovi duši!

(Prečast. g. kanoniku in profesorju Josipu Marnu) so večeraj povodom njegovega imendné čestitali v imenu „Maticé Slovenske“ podpredsednik g. prof. Levec, odbornika g. dr. Zupanec in g. prof. Pleteršnik in tajnik g. Lah. Velezaslužni slovenski pisatelj je bil jako razveseljen vsled tega. Bog mu daj še mnogo let!

(Ogenj.) Iz Šmarja se nam poroča: V nedeljo dopoldne mej službo božjo nastane na mah v farni cerkvi velika zmešnjava. Bitje ob plat zvona zbega vse ljudi, da preplašeni hočejo iz cerkve. Otroci pa se spusté v jok. Gorelo je dobre četrt ure od farne cerkve v vasi Gajičih ali Gojničih, po domače pri „Baldeku“. Ko ljudje zvedó, kje da gori, pomirijo se polagoma in služba božja se vrši dalje. Zažgal je petletni paglavec, ki le premalo krat okuša leskovega olja sladkost. Mati zakuri za kosilo in porednež ji izmakne žveplenko, steče na skedenj, vprasne, in zdajci je skedenj in stog v ognju. Sreča le, da ni bilo vetra, sicer je bila za vás velika nevarnost. Ta dogodek zopet priča, kako malobrižni so marsikateri stariši za svoje otroke. Stariši, nakreajte jih po prstih, kadar hočejo otroci vse v rokah imeti, in pazite nanje!

(Iz Dubice) v Bosni se nam poroča: Huda zima je prošla, sneg sicer ni bil debel, toda mrz je bil, kakeršnega stari ljudje ne pomnijo. Vode so bile zamrznile, da so mesec dni ljudje hodili in vozili preko široke reke Une. Mnoge mline so razrušili, ker so se bali, da jih odnese led. Največ je trpela živina v revnih hlevih, ako zaslužijo to ime iz protja spletene kolibe. Krme je bilo za drag denar težko dobiti. Drv pa smo imeli dosti in dober kup, posekali so lepe šume uro daleč, voz drv se je dobil za 90 kr. v Dubici. A če bodo tako sekali, bode tudi tu pomanjkanje drv. Zaradi snega smo se bali povodnji, pa voda je odtekla brez škode. Žita so pod snegom ostala lepa in zelena, že dva tedna imamo lepo vreme. — Nedavno smo imeli konjske dirke, katere prirejajo Turki, kedar se oženi kak bogataš. Sošlo se je na tisoče ljudi od raznih krajev. Prvi dar je bil lep konj, drugi črno sukno,

vredno 25 glđ., ostali darovi so bili manjše vrednosti. Za prvi dar so tekmovali pešci; za drugi šest konjičev tri kilometre daleč. Veliko smeja je bilo pri drugi dirki, ker so konji z jezdec popadali eden vrh drugega, da so bili vsi blatni. Tretja dirka je bila 5 kilometrov daleč, tekmovali so najboljši konji. Turška godba z bobni je igrala tako silno, da so se konji plašili. — Pustno nedeljo so naši veljaki priredili veselico, ki je donesla 50 glđ. za ravno šolsko mladino.

(Vredništvo „Rimskega Katolika“) naznanja, da meseca marca ne izide „Rimski Katolik“; meseca aprila pa dobé naročniki tretji in četrti zvezek hkrati v roke.

(Šolski koncert) priredi „Glasbena Matica“ v Ljubljani z gojenci glasbene šole v soboto 21. dne marcija 1891. l. v redutni dvorani zvečer ob 7. uri. Vspored: 1. W. Mozart: Ouvertura iz opere „Unos iz Serajla“; svira orkester Matičine glasbene šole. 2. B. Smetana: „Veltava“; simfonična skladba za klavir; četrtoorčno igrata gospica Iv. Meden in g. Vl. Ravnika. 3. A. Nedvč: „Dijaška“, moški zbor s tenor-samospevom; poje moški zbor Matičine glasbene šole in g. J. Pavšek. 4. Amb. Thomas: Romanca iz opere „Mignon“; poje gospica F. Verhunc s spremljevanjem na klavirju. 5. A. Vivaldi: „Sonata“ (Praeludija in Capriccio, Corrente in Giga) za gosli in klavir; svirata g. K. Pertl in gospica Ana Lukman. 6. Ant. Rubinstein: „Rusalka“, ženski zbor z alt-samospevom in s spremljevanjem na klavirju; poje ženski zbor Matičine glasbene šole, samospiev gospica Fr. Vrhunc. 7. a) P. J. Čajkovsky: „Valček“, b) B. Smetana: „Slepička“ iz čeških plesov igra na klavirju gospica Josipina Čelešnik. 8. Mendelssohn Bart.: Uvodni zbor iz oratorija: „Athalia“, mešan zbor s samospievi, s spremljevanjem šolskega orkestra in klavirja; poje mešan zbor Matičine glasbene šole, samospieve pojò gospice: Fr. Vrhunc, Alb. Sark in M. Moos. Ustop je brezplačen. V pokritje troškov sprejemali se bodo zvečer pri blagajni hvaležno radovoljni doneski. Na koncert vabi najljubše vse člane „Glasbene Matice“ in družih narodnih društev odbor.

(„Slovenski klub“ na Dunaji) ima svoj prihodnji večer v soboto, 21. t. m., v „Hôtel Royal“ ob 8. uri. Čital bode g. prof. dr. Janko Pajk: „Dr. Jos. Mislej, slovenski filozof“. — Vabijo se najljubše dunajski Slovenci k obilni vdeležbi tega večera.

(Nemški „schulverein“) ima svoje letošnje občno zborovanje v Celovci v dneva 28. in 29. junija. — Na Štirskem je v Lipnici umrla odvetnik dr. Val. Meichenitsch (Majhnič) vse svoje imetje blizu 44.000 glđ. volil nemškemu šolskemu društvu v Št. Ilju. Takó nemčur! In Slovenci za društvo sv. Cirila in Metoda?

(Na mestnih ljudskih šolah v Ljubljani) bile so štiri učiteljske službe razpisane že minolo jesen, a še zdaj niso popolnjene, dasi se je za-uje priglasilo nad — 90 prošnikov. Vsled nove razredbe učiteljskih služeb, katero je izvršil c. kr. šolski svet, bodo torej z nova razpisane te službe.

(Kaj je na škodo delavcem?) V gmotno škodo delavstva so takozvane znamke (marke), katere so med njimi uvedene namesto denarja, zlasti po premogokopnih jamah. In tako hodi delavec v kantino ali gostilno samo z znamkami, katere prejema od podjetnika. Delavec ne sme kupovati piva, ni kruha drugje, nego tam, kjer mu je odkazano. Delavci si med seboj v svojo škodo menjavajo znamke za denar z velikim odbitkom ali popustom. Znani so nam kraji po rudnikih, kjer gostilničarji tako postopajo v svoj prospeh. Zaradi tega bode treba primernih prememb.

(Senzacionalno.) Martina Lutra „Tischreden“ katere je znova na svetlo dala in založila Meyerjeva tverka v Lipsiji, zaplenilo je državno pravdnštvo na Dunaji zaradi zasramovanja vere in prestopka zoper javno pravnost.

Telegrami.

Podklošter, 18. marca. Ob krsti velezaslužnega boritelja dr. Josipa Poklukarja britko žalujejo Slovenci v tužnem Korotanu. Gregor Einspieler.

Dunaj, 20. marca. Cesar je podelil ravnatelju učiteljske pripravnice v Ljubljani, Hrovathu, naslov šolskega svetovalca.

Berolin, 20. marca. „Nationalzeitung“ poroča iz gotovega vira, da je bil Böttcherjev tast pred šestimi leti v denarnih zadregah. Akoravno Böttcher ni bil vdeležen, vendar je hotel odstopiti, pa cesar tega ni dovolil in sam stvar poravnal, ne da bi pri tem igral kako ulogo zaklad Velfov. Sedanji cesar je zvedel o tem, pa Böttcherju zagotovil zaupanje.

Rim, 19. marca. Pogreb Napoleonov je bil slovesen, ulice so bile polne občinstva.

Carjigrad, 19. marca. Zia bej, doslej turški veleposlanik v Rimu, je imenovan za veleposlanika na Dunaju.

Buenos-Ayres, 19. marca. General Mitre se je vrnil in bil navdušeno pozdravljen; formalno je proglašen kot kandidat za predsedništvo.

Piccoli-jevo esenco za želodec
prireja in razpošilja nje izdelovatelj lekarnar G. Piccoli v Ljubljani v zabojčkih po 12 in več steklenic. 1 steklenica 10 kr. (16)

Tuji.

16. marca.

Pri **Maliču**: Bilowitzky, trgovec in Allina z Dunaja. — Steiner, tesarski mojster in Nuss, tovarnar, z Nižjeavstrijskega. — pl. Schiowitzhofen iz Gorice. — H. vit. pl. Guttenberg, c. kr. višji svetnik, iz Trsta. — Libezeit iz Celovca. — Rückl, posestnik, iz Hrastnika. — Matte iz Trsta. — Wertovšek iz Šmarja. — Makesch, trgovec, iz Celja.

Pri **Stonu**: Polatzek, zasebnik; Meyer in Fischer, trgovca; Klischneg ie Krengel, potovalec, z Dunaja. — Rath, pregledovalec računov, iz Gradea — Dolenz iz Kranja. — Pohl, trgovec, iz Draždan. — Hönigman, s soprogo, trgovec, iz Kočevja. — Treven iz Idrije.

Pri **avstrijskem caru**: Vovk iz Dvora.

Pri **Južnem kolodvoru**: Dr. Mütz, Mieres z Dunaja. Wasserman, nadzornik, iz Trsta. — Wagner iz Trsta.

17. marca.

Pri **Maliču**: Abeles, trgovec; Cora, poštni komisar; Butti, iz Trsta. — Conraitz, Hirsch, Hausner, Reiss, Engel, trgovci; Schwarz, s soprogo; Löwy, potovalec; Ripper, z Dunaja. — Müller, trgovec, iz Hamburga. — Eppinger, potovalec, iz Stutgarta. — Krisper, tovarnar, iz Radeč. — Langhof iz Gradea. Hanoch, gozdar, iz Haasberga.

Pri **Stonu**: Grünbaum, tovarnar; Jakowitsch in Meisel, trgovca; Singer, Gr ffer, Werdan, trgovci, z Dunaja. — Ivonnet Georges, francoski častnik, iz Nancy-ja. — Weissenstein iz Iglave. — Ditrich iz Postojine. — Goldschmid iz Trsta. — Popper, trgovec, iz Prage. — Laustner, trgovec, s Tirolskega. Manhatr, trgovec, iz Gradea. — Rudolf, c. in kr. nadporočnik, iz Stanislave.

Pri **avstrijskem caru**: Kolbe, poštar, iz Vač — Ivan in Ignacij Zupan, orgljarja, iz Kamne Gorice. — Rodbina Kiler iz Kranja. — Seršen iz Sevnice — Supane, posestnik, iz Retenj.

Pri **bavarskem dloru**: Krajc, trgovec, iz Ljubljane. — Sprenger iz Kočevja. — Deschmann, trgovec, z Dunaja. — Kopač iz Črnega Vrha. — Wuchse iz Koprivnika. — Ivan in Jovana Grašek iz Kamnika.

Pri **Južnem kolodvoru**: Grüner iz Trsta. — Lipowitz, trgovec, iz Monakovega. — Löwi iz Kumpolca.

Umrli so:

15. marca. Anton Prevers, delavec, 66 let, Gradišče 14, meningitis.

16. marca. Andrej Inglič, mestni ubog, 84 let, Karlovska cesta 7, marasmus. — Ana Zupančič, delavčeva hči, 10 mes., Cesta v mestni log 15, božjast. — Hermina Höger, usmiljena sestra, 20 let, Kravja dolina 11, jetika.

17. marca. Marijeta Šafer, gostija, 65 let, Kravja dolina št. 11, vodenica.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
18	7. u. zjut.	733.7	6.0	sl. jzpad	oblačno	0.50
	2. u. pop.	732.5	12.0	"	"	dež
	9. u. zveč.	732.5	8.4	"	"	
19	7. u. zjut.	727.4	8.7	sl. jzpad	oblačno	0.30
	2. u. pop.	725.7	13.0	"	jasno	dež
	9. u. zveč.	726.5	7.6	"	"	

Srednja temperatura obeh dni 4.6°, in 6.3°, oziroma za 1.8° nad in 3.5° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

20. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	92 glđ	65 kr.
Srebrna " 5% " 100 " 16%	92	65
5% avstr. zlata renta, davka prosta	111	55
Papirna renta, davka prosta	101	95
Akcije avstr.-ogerske banke	986	"
Kreditne akcije	310	50
London	115	55
Srebro	"	"
Francoski napoleond.	9	16 1/2
Cesarski cekini	5	44
Nemške marke	56	70

Tržne cene v Ljubljani

dne 18. marca.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 99	Špeh porojen, kgr.	— 64
Rež,	5 20	Surovo maslo,	— 70
Ječmen,	4 87	Jajce, jedno,	— 2
Oves,	3 57	Mleko, liter,	— 8
Ajda,	5 20	Goveje meso, kgr.	— 60
Proso,	5 20	Telečje	— 57
Koruza,	5 50	Svinjsko	— 64
Krompir,	2 85	Koštrunovo	— 40
Leča,	10	Pišanec	— 70
Grah,	10	Golob	— 24
Fižol,	9	Seno, 100 kgr.	1 78
Maslo,	88	Slama,	2 23
Mast,	66	Drva trda, 4 mtr.	6 80
Špeh svež,	52	" mehka, " "	4 60

Vsem prijateljem in znancem naznanjam žalostno vest, da je moja preljubljena edina sestra

Ana Wapper, roj. Pusswald,

dné 17. marca t. l. po dolgi mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, v Gradci umrla. Priporočam jo vsem v blag spomin in molitev.

V Ljubljani, dné 20. marca 1891.

Irma Arko, roj. Pusswald.

Alojzij Lenček

(prej J. Schlaffer)

v Ljubljani na št. Jakobskem trgu priporoča po najnižji ceni

velikansko peso, večno (Lucerno) deteljo in domača, mnogovrstna, zanesljivo kaljiva semena za vrte in travnike.

(2)

Živežni sejem v Idriji

vršil se bo letos zaradi praznika mesto na veliko sredo

na veliki torek, t. j. v dan 24. marca t. l.

Mestno županstvo v Idriji,

dné 12. marca 1891.

(3—3)

Tovarna cerkvene oprave.

Premovana 1873, 1881.

Jožef Deiller,
tovarna cerkvene oprave in izdelovalnica paramentov,
Dunaj, VII., Zieglergasse 27.
Zastopnik: Frane Brückner.

Na dogovorjena naročila se izdelujejo vsi cerkveni paramenti, kakor:
pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, bandera itd. itd.,
pa tudi (26—4)
cela mašna obleka v najprilnejši obliki.

Cerkveni paramenti.

Umeteljno vezenje.